

prima instanță – A. Balan
instanța de apel – M. Ciugureanu, B. Bîrca, E. Clim

dosarul nr. 2ra-1967/15

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadî
Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Lunina Elena, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Elenei Lunina împotriva lui Grosu Ivan cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și declararea nulității certificatului de succesiune, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Lunina Elena și menținută hotărîrea Judecătoriei Rezina din 29 decembrie 2014

c o n s t a ță

La 07 noiembrie 2014 Lunina Elena a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Grosu Ivan privind recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunurilor gospodăriei și declararea nulității certificatului de succesiune.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că a crescut în gospodăria de colhoznic, unde a muncit și a îngrijit rudele de vîrstă înaintată și invalide.

În perioada anilor 1986-1991 conform contului 409 din cartea de gospodărie locuia familia Timofeev Anastasia, născută în anul 1900 și fiicele ei Eugenia și Lidia (mama reclamantei), unchiul Timofeev Andrei era înscris în altă gospodărie muncitorească conform contului nr. 410.

Indică reclamanta că în anul 1988 a decedat mama ei, iar în anul 1991 bunica Timofeeva Anastasia.

Astfel au rămas înscriși în contul nr. 392 pe anii 1992-1996 doi membri ai gospodăriei Timofeev Eugenia care era invalid și ea.

În anul 1993 l-a înscris pe unchiul Timofeev Andrei în această gospodărie pentru a avea grijă de el, iar gospodăria acestuia s-a păstrat pînă în anul 2003, cînd acesta a vîndut-o.

În anul 1995 Timofeev Eugenia a dispărut fără veste, iar greșeala a fost comisă în anii 2002-2006, când Timofeev Andrei deja nu mai avea gospodărie.

Menționează reclamanta că ea nu s-a înscris în gospodărie, or, în anul 2005 unchiul a întocmit testament pe numele ei.

Precizează reclamanta că în anul 2007 unchiul Timofeev Andrei a trecut cu traiul în s. Țahnauți la nepotul Grosu Ivan, iar ea a continuat să prelucreze terenul și să se folosească de bunuri.

Precizează că după decesul lui Timofeev Andrei, la 11 septembrie 2010 a aflat despre existența testamentului pe numele lui Grosu Ivan.

Consideră reclamanta că în conformitate cu. art. 124, 594 CC (în redacția anului 1964), gospodăria dată este de colhoznic și aparține membrilor ei cu drept comun în devălmășie, or, nu urma a fi deschisă succesiunea după decesul mamei Lidia și a bunicii, deoarece ea și Timofeev Eugenia au rămas ca membrii ai gospodăriei.

Unchiul Timofeev Andrei nu a fost membru al gospodăriei ei, fiind luat pentru îngrijire, nu a participat prin muncă și mijloace la ducerea gospodăriei, prin urmare testamentul pe numele lui Grosu Ivan nu se extinde asupra bunului gospodăriei în cauză, deoarece acestea nu au aparținut defunctului.

Consideră reclamanta că gospodăria cu toate bunurile a rămas în proprietatea ei și a lui Timofeev Eugenia, iar notarul neîntemeiat a eliberat lui Grosu Ivan certificatul de succesiune pentru gospodăria și bunurile în litigiu.

Cere reclamanta declararea nulității certificatului de succesiune în partea ce se referă la gospodăria din s. Cinișeuți, înregistrată în prezent după Grosu Ivan și recunoașterea dreptului de proprietate asupra bunurilor gospodăriei date și a terenului cu suprafața de 0,30 ha după ea și Timofeev Eugenia.

Prin hotărârea Judecătoriei Rezina din 29 decembrie 2014, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015, a fost respins apelul declarat de către Lunina Elena și menținută hotărârea Judecătoriei Rezina din 29 decembrie 2014.

La 19 iunie 2015 Lunina Elena a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei pentru examinare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat că, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, fiind emisă cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

Susține recurenta că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor de fapt și de drept indicate în cererea de apel.

Indică recurenta că decizia instanței de apel a fost emisă contrar prevederilor art. 130 CPC.

În susținerea celor indicate, Lunina Elena precizează că instanța de apel nu a apreciat probele existente la materialele cauzei, examinând superficial cererea de apel fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în aceasta.

Examinînd cererea de recurs declarată de Lunina Elena completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizînd argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicînd corect normele de drept material și procedural.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs într-o admitere a cererii și casarea deciziei instanței de apel.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurente cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurente, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat având caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căroră, instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și având în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Lunina Elena, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, 433 lit. a) și art. 440 CPC completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Lunina Elena se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Galina Stratulat